Pois lubanu jedä käsku täitä, ja na lännuwe jälle maa poole reismä. Ütskörd saanuwe na ütte mõtsa, kun üts wäike majake ollu. Sääl majasen talliten üts ihuline rõõwin (majaks) naesterahwas. Wanamies küsinu: „Kas ja tunnet jedä näist?" – „Kost mia jedä naist tunne!" ütelnu pois. Wanamies aga ütelnu: „Se om sõsarna liisknane, kellel süsi lehmä ärä sõi." Nüid lännuwe na jälle edesi, seeni kui na ütte suurde mõtsa saanuwe. Sääl mõtsan palanu üts suur tuli, ja tulepääl ollu rahakatel. Rahakatla weere pääl saisan mies ja segänu raha, aga tuli seenu tal müödä pükse ülest." Wanamies küsinu: „Kas ja tunnet jedä miest?" – „Kost mia tedä tunne, waata nu pois. Wanamies: „Se om sõsarna rikas mies, kelle maame üöd magasimi ja riht pesemi." Nüid lännuwe na jälle edesi. Tõrwa seen ollu üts wõgane inimene. Pois nakanu palleme, et wanamies selle inimse jälle tõrwes ties. Wanamies ei ole tahtnu edimelt tetä, aga wiimäte, kui pois järgi ei ole jättän, tennu ta selle wigatse tõrwes. Nüid na lännuwe jälle tükk maad edesi. Sääl istuwüls wanamies tii weeren ja suikun. Wanamies küsinu: „Kas ja tunnet jedä inimest?" – Pois: „Kost mia tedä tunne." Wanamies ütelnu: „Se wanamies om sin endä esä. Ta olli joba sis waene, kui sina temä man ollit, peräin jäi ta weel waesebes. Las ta nüid sin suiku ja oma rumalust nakitse." Nüid lännuwe na jälle edesi, seeni kui na mereweerde saanu. Sääl ollu üts laew jälle ädän. Kui pois palelnu pästän wanamies jälle laewa ärä. Sell ajal kaubeldu laewamiku. Wanamies käskseu poisil sah üte laewa pääle kaupa tetä, et temä sis rikkas saanuat. Pois tennu na üte suure laewa pääle kauba ärä. Selle wahe sihen kadunu wanamies ärä. Aga pois saanu laewa pääl õige rikas ja elänu õige iluste, seeni kui ta ärä surenu. Wanamihe käsu pääle awiden ta ka ikkä ädälist, kedä ta nännu ja kedä ta wõinu. Jutusten: Willem Koormets.

67 aastet wana. Helmest. Elas nüid Tõrwa linnan.

(V. 7.)

A 17. Ütskörd kadunu ütel kuningal kolm tüdärt ärä. Ta jaatan otsja wällä. Otsja sõitnuwe just jõuki, kui üts wäike wanja pikk wanamies, oma jällä pisuke abet peräin wedäden, sinna tullu ja jüüä pallelnu. Otsja andnuwe tallé jõõgi kaussige pengi pääle ette, aga wanamies nakanu nurisema, et manu ei süüsi. Ütte otsja andan tälle ää nahatäwwe, ja pandan jõõgi kaussige maha. Mahan nakanu wanamies nurisema, et palla om. Otsja wai foldat jaanu aru, et se wanapikk wanamies mun kunnigi ei ole, kui wanapagan wai tont esi, ja ta nakanu kuninga tütrit nõudma. Wanapikk wanamies ütelnu, et temä ei tiedwät kuninga tütrit. Foldat peräin tedä jälle tüki aiga. Sis ütelnu wanamies, et kuninga tütre üte suure kiwi all olewat. Ta lubanu na jedä kiwwi näidäte. Wanamies wiinu na foldati mõne feltfiifega kiwi manu. Foldat küsinu: „Kotsudas nüid kiwi saa ärä weerite?" Wanamies ütelnu: „Seda ma ei tüä." Foldat ütelnu: „Kui ja tiidfet, et kuninga tütre om kiwi all, sis ja tüät sah, kudas kiwi saa ärä weerite," ja nakanu tedä jälle pesmä. Tüki aja peräst jättän foldat pesmise rahu ja käskseu tal kiwi ärä weerite. Wanatont weeritsen na. Foldat küsinu: „Kotsudas me nüid siist jedä ääst müödä alla saame, mis siist lää?" Tont ütelnu: „Ei tüä mia seda." Foldat wõttan ta kinne ja nakanu pesmä. Tüki aja peräst wõttan ta taast kinne ja lännu aiku. Ta saanu na ilma wigate wiga põhja, aga wanamies kadunu jäält temä sätewahelt ärä. Ta lännu jedä maa alust ilma müüda, kus ta nüid saanu, iks esedi. Kui ta tüki aiga ollu kõndin, saanu ta üte wahtmaja manu. Sääl wahtmajan elänu kuninga waanemb tüdär. Tuo ütelnu foldatile: „Nu mies ei ole nüid kodun, aga kui ta kodu tule, sis ta jüü ju ärä. Nüid wahete sina nii kaua waati ärä. Selle sihen, mis jalutsi puol, om jõuwõttai, aga selle sihen, mis päitse puol, om jõuandai. Kui mu mies kodu tule, sis ta juo esi iks päitsest, aga sulle and ta jalutsist. Kui aga